

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

DEBBIE MACOMBER

Aken lahele

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
WINDOW ON THE BAY: A Novel
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Romaan „Aken lahele“ on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Võimalikud sarnasused tegelike sündmuste, kohtade, elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Debbie Macomber
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D09388720
ISBN 978-9949-82-657-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallid sõbrad,

Minu raamatute parimad ideed on võetud elust enesest. Minu tütar Jody andis ainek kirjutamiseks lugu tühjaks jäänud kodust. See sai alguse siis, kui Jody kõige noorem laps läks ülikooli ja Jody hädaldas, et ei tea, mida iseendaga peale hakata. Ta oli aastaid tegelnud oma laste ja nende huvialade, ennekõike spordiga. James oli suurepärase korvpallur ja Jody sõitis tema meeskonna toetamiseks kõikjale. Järsku oli aga tema elu tühi. Mis edasi?

Aastate eest oli Wayne'i ja minu ees sama küsimus. Mäletan, kui meie noorim laps ülikooli läks ja meie elus toimusid muutused. Järsku olime Wayne'iga meie koera Peterkinsi vanemad. Mina hakkasin vabatahtlikuna abistama üht keskkoolitüdrukut, kes soovis saada kirjaniikuks, ja Wayne hakkas tegelema puutööga. Uued seiklused ootasid meid iga nurga taga.

Muutus. Kas mitte see elus alati ei toimugi?

Tühjaks jäänud kodule mõeldes hakkas minu kujutlusvõime tööle ja nüüd on selle tulemus teie ees. Loodetavasti meeldib teile Jenna ja Maureeni lugu, kui nad selles uues maailmas hakkama üritavad saada, ning avastused, mida nad iseenda ja oma tuleviku kohta teevad.

Teie, mu lugejad, olete minu inspiratsiooniallikas ja teie tagasiside on minu karjääri algusest peale suunanud. Loen läbi kõik e-kirjad, kodulehe külalisraamatu sissekanded ja käsitsi kirjutatud kirjad. Rohkem saate selle kohta teada minu kodulehel debbiemacomber.com, Facebookist, Twitterist, Instagramist ja kõikidest muudest sotsiaalmeediakanalitest. Või kirjutage mulle P.O.Box 1458, Port Orchard, WA 98366. Ootan alati hea meelega teie tagasisidet.

Parimate soovidega,

Debbie Macomber

*Sheila ja Norm Crightonile
naeru, nalja ja viski eest*

PROLOOG

JENNA

Kust kõik alguse sai

„ME peame rääkima,“ ütles Maureen, kui kõndisime üle Washingtoni ülikoolilinnaku siseõue. Kirsipuud olid täisõites ja õhus oli nende lõhna tunda.

Maureen ja mina kohtusime ülikoolis esimesel aastal prantsuse keele kursustel. Alustasime õpingukaaslastena ja peagi said meist sõbrad. Teise aasta lõpuks olime võtnud eesmärgiks pärast ülikooli lõppu Pariisi lennata.

Pariis. Me kibelesime sinna. Mina olin armunud sellesse linna teismelisena filmi „Casablanca“ vaadates. Kui Humphrey Bogart vaatas Ingrid Bergmanile sügavalt silma ja ütles: „Meile jääb alati Pariis“, olin ma kui nõiutud.

Armastuse linn on mind ahvatlenud. Sellepärast ma kuus aastat prantsuse keele kursustel käisingi – neli aastat keskkoolis ja nüüd kaks ülikoolis. Ma kibelesin Pariisi. Tahtsin jalutada kuuvalgel Seine'i ääres, käia Louvre'is ja vaadata linna Eiffeli tornist.

Me olime istunud viimased kaks aastat pikki tunde koos ja seda reisi kavandanud ning me mõlemad tegime selle eest tasumiseks poole kohaga tööd. Olime ohverdanud oma nädalalõpud ja kogunud sente. Lõpuks olime me viimasel kursusel ja meie unistus oli tõeks saamas.

„Kas midagi on halvasti?“ küsisin ma, hoides paksu põetamisõpikut vastu rinda. Sel semestril meditsiinipraktikale ja tagasi sõites olin palju unistanud sellest, milline võiks Pariisis välja näha varasuvi. Kujutasin end ette jõekaldal jalutamas, vaatamas, kuidas kunstnikud lõuendile maalivad ja kusagilt eemalt kandub läbi õhu ilus armastuslauluviis mängituna akordionil.

„Ma ei saa Pariisi minna,“ pahvatas Maureen.

„Mis asja?“ Tema sõnad löid mul hinge kinni. Olin kindel, et olin valesti kuulnud.

„Ma ei saa Pariisi sõita, nagu me olime planeerinud.“

Jäin juhmistunult seisma ja põrnitsesin teda. Lennupiletid olid ostedud, hotellitoad broneeritud, reisiplaan telefonides kirjas – kõik oli viimse pisiasjani paigas.

Maureen langetas pilgu. „Ma olen rase. Peter ja mina otsustasime abielluda kohe, kui kooli lõpetame.“

Teadsin, et ta oli Peter Zelinskiga kohtamas käinud, aga mul polnud aimugi, et nende suhe oli nii tõsine. Maureen oli hakanud tudengitele järeleaitamistunde andma, et meie Pariisi-reisiks lisaraha teenida. Peter oli olnud üks tema matemaatikaõpilasi.

Ka mina käisin kohtamas. Kyle Boltz oli esimese aasta arstitudeng ja ma hakkasin lootma, et meie tulevik saab olema koos. Kyle'il oli veel mitu aastat õppimist ees ja mina lõpetan varsti põetaja diplomiga. Olime kohtunud ühel peol ja meil oli omavahel klappinud.

„Ütle midagi,“ palus Maureen.

See oli probleem. Ma ei teadnud, mida öelda. Ma polnud kõike veel päriselt seedida suutnud – meie plaanid, ettevalmistustöö, ootusärevus – kõik see muutus hetkega. Ja mu parim sõbranna oli rase. See muutis kõike.

„Sina peaksid ikka minema,“ lisas Maureen.

„Mitte ilma sinuta.“ Keeldusin sellele mõtlemast. See poleks ilma mu parima sõbrannata sama.

„Ma rikkusin kõik ära,“ lausus Maureen alahuulde hammustades.

Ma kallistasin teda ja üritasin lohutada. „Sa ei rikkunud midagi ära. Beebi on tähtsam kui reis Pariisi. Küll me kunagi ka sinna jõuame.“

Naeratada üritades Maureeni huuled värisesid.

„Ma saan su pulma tulla.“

„Peapruutneitsi,“ sõnas Maureen. „Ma ei tahaks kedagi teist.“

„Sobib.“

Jah, ma olin pettunud, aga meil oli kogu elu ees. Pariis peab ootama.

1. PEATÜKK

JENNA

OLIN seda pikalt oodanud.

Istusin väikeses nurgas pehmel istmel oma ülemise korruse magamistoas ja vaatasin aknast välja. Minu ees avanes vaade Elliotti lahele. Ma armastasin seda kohta, sest see oli minu mõtiskluste pesa. Nõjatusin vastu seina, põlved vastu rinda, ja vaatasin linna panoraami. Hall taevasku oli hommikul ähvardanud vihasajuga. Vastupidiselt levinud arvamusele ei sadanud Seattle'is kaksteist kuud aastas. Ilmast hoolimata lohutas aken lahele mind alati. Pärastlõuna septembri lõpus oli päikesepaisteline ja taevasku sinine ning Pugeti väina vesi oli smaragd-roheline nagu muru. Veepiir oli täis turiste, tänavatel olid inimesed, kes saabusid Alaska kruuisilt või läksid sinna.

Mu peas tiirlesid mõtted sellest, et mu elu muutub peagi. Päev varem olin aidanud Alliel end sisse seada oma kunagise kooli, Washingtoni Ülikooli ühikatoas. Mu tütar läks ülikooli tiibu sirutama nagu mina kunagi ammu. Ehkki ma olin seda päeva oodanud, olin ka mures. Allie polnud oma vanema venna Pauli moodi. Mu poeg oli olnud mees majas ja täiskasvanulikum kui enamik temavanuseid, eriti pärast seda, kui tema isa meid maha jättis. Allie võis olla vahel liiga emotsionaalne

ja ma pidin tunnistama, et olin ta ära hellitanud, ehkki ta polnud muutunud isekaks ega nõudlikuks. Olin tahtnud, et ta käiks esimesed paar aastat ülikoolis kodust, aga ta väitis, et peab elama ühikas. Lõpuks andsin järele, meenutades, et minu vanemad olid andnud mulle selle kogemuse ja lasknud mul iseseisvat elu kogeda.

See oli tähtis samm Allie ja samamoodi ka minu jaoks.

Mu pesa oli nüüd tühi.

Vaikne maja polnud kunagi tundunud lärmakas. Ma peaaegu kuulsin end ümbritsevat tühjust. Ehkki ma olin seda hetke oodanud, ei olnud ma päris kindel, mida peale tahan hakata. Olin olnud viimased kuusteist aastat üksikema, pühendades kogu elu, raha ja kõik muu oma kahele lapsele, tehes samal ajal täiskohaga tööd. Korraga ema ja isa olla polnud lihtne, aga ma olin targem ja elukogenum, eriti meestetööde osas. Ma oskasin korda teha tilkuva toru, puhastada renne ja panna kokku kummuti, mille juhend oli võõrkeeles. Ma olin *naine* ja ma võisin taguda vastu rinda sama kõvasti nagu mees.

Ja nüüd, pärast aastaid mööda spordivõistlusi käimist – jalgpall, korvpall ja pesapall, lisaks ujumisvõistlused – oli mul viimaks aega iseenda jaoks. Mõtlesin kõikidele muusikatundidele, gaidide küpsisemüükidele, mida olin korraldanud, ning sellele, kuidas olin Pauli ja Allie algkooliaastatel olnud nende mõlema klassi esindaja kooli vanematekogus. Kui Paul käis üheksandas klassis, olin olnud vanematekogu president. Mu laste hambad olid sirged, mõlemad olid tublid ja said keskmisest paremaid hindeid.

Aknast välja vaadates meenutasin joovastustunnet, mis segunes küll murede ja kahtlustega, mis mind tabasid, kui ma Allie ülikoolilinnakusse viisin. Vaatasin, kuidas roheline-valgega Washingtoni osariigi praam Bainbridge'i saare poole liikus.

Ma ei lubanud oma kõhklustel endalt seda erilist hetke röövida. Lasin rahustaval vaatel end lohutada ja keskendusin sellele, mida eesootav minu jaoks tähendab.

Olin kasvanud üles oma lapsed, toonud nende nimel ohvreid, keskendunud nende vajadustele, aga nüüd võisin vaadata tulevikku ja

teha enda jaoks plaane. Vastupidiselt nende isale olin ma oma kohustusi lapsevanemana tõsiselt võtnud. Kyle oli osutunud haledaks pettumuseks abikaasana, aga ennekõike isana.

Mul oli terve nimekirja asju, mida ma järgmistel aastatel teha tahtsin. Olin pikka aega tahtnud leida mingi loomingulise eneseväljendusviisi. Zumba, maalimine. Olin mõelnud ka päevikupidamisele. Võimalused olid lõputud. Ja reisid. Ma tahtsin reisida, näha maailma, avastada uusi kultuure, maitsta kohalikku toitu. Esimene selles nimekirjas oli muidugi Prantsusmaa, eeskätt Pariis. Haiglas töötamise ja lastega tegelemise keskel ei olnud ma leidnud aega selliste asjadega tegelda.

Nüüd võisin ma seda teha.

Pariis. Mida rohkem ma selle peale mõtlesin, seda rohkem ma sinna igatsesin. Maureen ja mina olime seda unistust liiga kaua edasi lükanud. Nagu mina, nii oli ka Maureen lahutatud. Me olime olnud kõik need aastad koos üksikemad ja olime moodustanud omamoodi tugirühma. Meie abielud olid läbi saanud ja Pariis oli lükatud musta auku nimega „ühel heal päeval“. Noh, „üks hea päev“ oli viimaks mu käeulatuses.

Tõstsin jalad põrandale ja võtsin telefoni, et Maureen filmi vaatama ja niisama lobisema kutsuda. Ta oli kohe nõus, soovides kuulda, kuidas Allie kolimine ülikooli oli läinud.

Enne kui ta kohale jõudis, olin valmistanud popkorni ja laadinud alla filmi „Casablanca“, lootes talle meie kunagist unistust meelde tuletada.

Ukse kell helises ja ma panin puldi käest, et uks avada.

Maureen astus sisse toidupoekotiga. „Sulle meeldib see, mis siin sees on!“ Ta oli väikest kasvu, tumedapäine ja tumepruunide silmadega naine, kelle pilgust peegeldus nutikus ja intelligentsus. Tema juuksed olid silmadega sama värvi. Need ulatusid õlgadeni ja ma kadestasin nende paksust.

Aastate jooksul olin hakanud Maureenit aina enam hindama. Me suhtlesime tihti ja toetasime teineteist kõiges, mis elu meie teele tõi. Tema oli esimene, kellele ma helistasin pärast Kyle'i lahkumist ja kui Allie käeluu murdis. Ma poleks saanud tahta parimat sõbrannat.